

MARIANA DAX

LÁSKA

VĀDNE

V KAŽDOM

VEKU

MARENČIN PT

*Príbeh zo života bol autorkou literárne
dotvorený a upravený.*

**láška vädne
v kařdom veku**

Mariana Dax

**láska vädne
v každom veku**

MARENČIN PT

© Mariana Dax, 2017
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2017
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2017
Design © Marta Blehová, 2017
Jazyková úprava Sylvia Sachs
625. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-967-2 (brož.)
ISBN 978-80-8114-969-6 (ePub)
ISBN 978-80-8114-968-9 (PDF)

1. kapitola

Vonku je bláznivé aprílové počasie a mne sa nič nechce. Jednak preto, že som meteosenzitivná, a potom... zase som celú noc sexovala s Danielom. Tento týždeň už druhýkrát!

Veď dobre, ten sex bol perfektný, Daniel ako vždy úžasný a ja zamilovaná až po uši – ako sa vraví, ktovie prečo. Možno preto, že nad ušami už je zóna rozumu, tam je mozog a ako vieme, láska býva silnejšia než rozum. Asi tak nejako to bude a ja nie som žiadna výnimka.

Zbytočne si Daniela vyhadzujem z hlavy!

Noci s Danielom sú síce prekrásne, horšie je to však potom, ráno, keď otvorím oči a namiesto Daniela vedľa mňa spokojne a nič netušiac leží Karol.

Môj manžel!

Keby tak vedel, čo sa mi preháňa hlavou, asi by nebol veľmi nadšený. Asi by sa mu nepáčilo, že ja, čo som na iného muža nikdy ani len nežmurkla, som mu odrazu neverná.

Hoc len vo sne.

Lebo odkedy má môj manžel problémy

s prostatou, erotické sny mámav dost často. A odkedy je v nemocnici, ešte častejšie.

Častejšie, než by som si želala. A potom, po prebudení, sa nedokážem skonsolidovať a celý deň som rozhádzaná, rozladená, rozbitá. Lebo sny s Danielom sú vždy také pekné...

Také zamilované...

Romantické...

Ach, áno, aj vzrušujúce!

Ale najmä veľmi živé a ja potom nemôžem uveriť, že to bol len akýsi film z kategórie ťažká romantika a ľahké porno. Dívam sa na svojho manžela ako na votrelca, lebo nemôžem uveriť, že vedľa mňa neleží Daniel, ktorý ma ešte toľ pred chvíľou bozkával tak, že som zamdlievala od šťastia, od rozkoše.

Dívam sa na celkom iného muža, ktorý má s Danielom tak pramálo spoločného, ktorý ani zďaleka nepripomína môjho krásneho princa z rozprávky. Z tej rozprávky, ktorá nie je vymyslená, ale ktorá sa v mojom živote naozaj udiala.

Dívam sa na obyčajného starnúceho muža v dedkovskom pyžame, už trocha plešatého, zarasteneho, s výraznými vačkami pod očami a nasrdeným výrazom aj v spánku, ktorý navyše chrápe a ruší moje sny.

Skrátka, dívam sa na svojho zákonitého manžela a pociťujem obrovské sklamanie až znechutenie.

Nedôjde mi, že ja, takto zrána, nevyzerám oveľa lepšie než on, veď v tom sne som bola taká krásna, taká mladá a príťažlivá.

Dnes však Karol vedľa mňa neleží. Už dva týždne vedľa mňa neleží, lebo leží v nemocnici.

A tak, nikým nerušená, môžem pokojne rozjímať, lebo vrátiť sa do reality po takom sne, v ktorom ma Daniel vyobracal spredu aj zozadu ako zamlada, tak uznajte, že po takom zážitku sa nedá len tak vyskočiť hneď z postele a fungovať, akoby sa nič nestalo. Teda reálne sa fakt nič nestalo, ale to si zbytočne vtĺkam do hlavy, lebo som toho sna plná, som roztúžená a zamilovaná až po uši, minimálne do obeda – ak sa mi podarí odohnať spomienky a svedomie. Ak nie, budem rozladená až do večera a možno aj dlhšie.

Dnes však pred nikým nemusím predstierať vzornú manželku, a tak sa lenivo pretiahnem, zazívam a vytiahnem si paplón až po bradu. Znova zatvorím oči a chcem či nechcem, jednoducho musím.

Musím nostalgicky spomínať na to, čo bolo a mohlo byť, keby Daniel...

Znova zaspím, už sa mi však nič nesníva, sen nepokračuje, ako sa mi to niekedy stáva a ako som teraz dúfala, že s Danielom dokončíme to čísielko v tráve, na lúke plnej kvetov, včielok, motýľov a iných romantických gýčov. V snoch sa mi to páči, tie zamilované gýče, ale v bežnom živote až taká romantická nie som, lebo romantika vie sakramentsky zraniť, zradiť, oklamať. Preto sa jej pomerne úspešne vyhýbam, teraz už áno, ale potom si to moje podvedomie vynahradí v tých snoch...

Prebudím sa o hodinu, celá malátna a emocionálne rozbitá, ale prinútim sa vstať z postele, lebo je pomaly obed a ja musím ísť za manželom do nemocnice.

Realita nepustí!

Sťažka a nahlas si povzdychnem.

Bohužiaľ, Daniel je už minulosť.

Môj manžel je prítomnosť.

A budúcnosť je neistá, pretože ak niekto čaká na vážnu operáciu, asi je lepšie si nič neplánovať a nemyslieť na to, čo bude...

Viem, myšlienkam sa nedá rozkázať, myšlienky sa rodia neplánovane ako deti a žijú si svoj nekoordinovaný, nezáväzný život, ale dajú sa ovplyvniť. Aspoň trochu.

Niekedy.

Sny však neovplyvníme nijako. Keď spíme, premieta sa nám film, ktorý režíruje nejaký záhadný a niekedy aj úchylný režisér, a my do toho nemôžeme zasiahnuť nijako inak, iba tak, že sa náhodou zobudíme.

Ktovie, prečo sa ja zobudím vždy tesne pred vlastnou smrťou. Prečo mi ten neznámy režisér nedopraje uvidieť, čo by nasledovalo...

Asi to nie je v scenári, prežiť vlastnú smrť. V žiadnom scenári.

Katastrofy, to áno, tie zažívam často, všetkých havárie, prívalové vlny, dokonca som párkrát zažila aj zánik Zeme a návštevu mimozemšťanov.

Ale vždy sa zobudím tesne pred svojou smrťou a som šťastná, že to bol len sen.

Avšak, ak sa mi sníva o Danielovi, vždy sa preberiem v tom najlepšom – najčastejšie tesne pred vyvrcholením, pred orgazmom alebo ak sa ma chystá požiadať o ruku. A raz som sa dokonca videla už pred oltárom, v bielych šatách a dlhom závoji, čakala som na Danielovo ÁNO, a vtedy som sa zobudila.

Viete si predstaviť, aká som bola nešťastná.

Zas to nevyšlo!

Zas to bol len môj nesplnený sen.

O manželovi sa mi nesníva už dávno.

Asi preto, že na neho nemyslím, respektíve myslím, ale v iných súvislostiach, v tých praktických a prevádzkových, pretože ak ste s niekým stále, každý deň a každú noc, tak po niekoľkých rokoch už nie je priestor na vzletné myšlienky, na sny. Manželstvo berieme ako samozrejmosť, ako bežné výdavky.

Stále to isté.

Až prišiel deň, keď sa návšteva u lekára zvrtila na vážnu diagnózu a okamžitý pobyt v nemocnici. A obyčajné nudné dni sa zmenili na neistotu, strach, frustráciu, lebo nemocnica nie je niečo, čo by nám mohlo zlepšiť náladu. Nik nemá nemocnice rád, ale ja ich priam neznášam, a preto sa im vyhýbam, ako sa len dá. Avšak nenavštíviť ťažko chorého manžela, to by bolo asi bezohľadné až cynické a moje svedomie by mi to raz-dva zrátalo.

Takže aj dnes to tej hnusnej nemocnice ísť musím, aj keby padali žaby z neba. Padá síce

iba tichý jarný dážď, ale ani ten mi na nálade nepridáva, práve naopak.

Dívam sa z okna a zvažujem, či si mám vziať so sebou dáždnik. To je vždy ťažká dilema, lebo zákony schválnosti fungujú. Vezmem si dáždnik – prestane pršať a celý deň vláčim ťažkú kabelku. Nevezmem si ho – začne pršať a ja zmoknem až na kosť.

U mňa je to tak vždy a so všetkým... Ako keby mi to ten pánbožko robil naschvál. Neviem prečo, lebo nekradnem, nehreším, dokonca ani nesmilním (iba v snoch), ale moja mama by hneď našla odpoveď – lebo nechodím do kostola.

Aké jednoduché! Stačí zájsť do kostola, pomodliť sa – a všetko je vyriešené, odpustené. Už len tomu uveriť!

Žiaľ, toto na mňa neplatí.

Ja verím iba ak na lásku!

Ani tú síce často nevidieť, rovnako ako toho Boha, ale láske milovaného muža vždy rada uverím.

Také sme asi všetky... Vidíme lásku aj tam, kde nie je, či skôr aj tam, kde UŽ nie je. Kvôli láske sme schopné všetkého, trebárs aj zájsť do toho kostola. A namieriť si to rovno pred oltár, najlepšie ako nevesta.

2. kapitola

Stojím pred skriňou a dumám, čo si obliecť do tohto šibnutého aprílového počasia, ktoré sa mení z minúty na minútu. Rozhodne by to malo byť niečo optimálne, lebo na optimálnosť si ja potrpím.

Optimálnosť, to je moje!

Takže...

Malo by to byť niečo, v čom mi nebude zima, ale ani príliš teplo.

Niečo, čo vietor neprefúka, ale zároveň sa v tom nespotím.

Niečo pohodlné, ale zároveň sexi.

Skrátka, niečo, v čom sa budem cítiť čo najlepšie a zároveň vyzeráť primerane dobre, aby sa manžel za mňa nehanbil. Aby som sa nehanbila sama za seba.

Bežne sa obliekam ako manekýnka vo výslužbe, vzhľadom na svoj vek, avšak do nemocnice sa nechodíme predvádzať, všakže, takže napokon mávnem rukou a vytiahnem zo skrine džínsy, na ktoré som celkom zabudla, lebo v ostatnom čase sa cítim najlepšie v tých čiernych, elastických.

Nechápem, prečo som siahla po tých modrých, asi preto, aby som sa uistila, že sú mi ešte stále dobré, že som do nich nepribrala.

A tak si ich skúšobne natiahnem a... dofrasa! Zase si budem musieť kúpiť o číslo väčšie?

Radšej schudni, Adriana! Vytiahni konečne tú

váhu spod skrinky, kam si ju zastrčila, a odváž sa!

Už len to mi chýba ku šťastiu! Zistiť, koľko som pribrala.

Mala by si menej jesť!

Veď vôbec nejem!

Iba večer, však? Potom sa nediv, že priberáš, že máš divoké sny.

Ááá! Už nie som najmladšia, už nemám taký metabolizmus ako kedysi, v tom je problém! A nie v tom, že si večer zobnem nejaký chlebič.

Pozri sa pravde do očí, Adriana. Pozri sa do zrkadla. Nebuď zbabelá!

Nie, do zrkadla sa nepozriem, nechcem si kaziť už aj tak zlú náladu!

Tým, že sa nebudeš dívať do zrkadla a nebudeš sa vážiť, problém neodstrániš! Tie kilá navyše nezakamufluješ už ani oblečením!

Lebo som nízka a každý kilogram je na mne viditeľný dvojnásobne! vysvetlím samej sebe a oblečiem si naspäť pyžamo.

Tušila som, že tento deň nedopadne dobre!

Tušila som aj to, že som pribrala, zoslarla, ale nechcela som to vidieť. V rámci psychohygieny bolo pre mňa jednoduchšie žiť v klamnej ilúzii, že som stále krásna, mladá a štíhla.

Ale Adriana číslo dva je dnes vo švungu, a tak sa teda na tú váhu postavím, nech mám pokoj.

Do prd...!

Vyzujem si papuče a postavím sa na ňu ešte

raz, lebo sa mi nechce veriť, že som pribrala až toľko.

Doriti! Tá váha musí byť pokazená.

Nieee jeee! Kedy by sa asi tak pokazila, keď sa na nej vôbec nevážiš?!

Vyzlečiem si aj pyžamo a uvažujem, čo všetko som od rána zjedla a vypila a koľko si teda môžem odrátať, aby som sa dostala k čistej hmotnosti. Nechcem ani gram navyše, avšak ručička na váhe sa ani nepohne. Tvrdošijne ukazuje šesťdesiatosem kíl. Ani o pol kila menej!

Som zo seba úprimne zhrozená a znechutená.

To je o osemnásť kíl viac, než si kedysi vážila, Adriana!

No dobre, ale v päťdesiatke predsa nemôžem vážiť rovnako ako v dvadsiatke. Prílišná štíhlosť zrelej žene nesvedčí.

Aj tak máš navyše trinásť kilogramov.

LEN desať!

AŽ desať, Adriana!

Vedela som, že sa nemám vážiť!

A teraz vyťahni to zrkadlo zo šuplíka, kam ho schovávaš, Adriana! To zväčšovacie, nie to malé, v ktorom si vidíš ledva obočie.

Nieeee!!!

Raz to musíš urobiť, Adriana! Starnutiu neujdeš!

Chvíľu váham, bojím sa toho, čo v tom zrkadle uvidím, lebo je mi jasné, že detsky svieža pleť to nebude. Moja nálada je na bode mrazu, horšia už byť nemôže, nech to mám teda za sebou jedným vrzom. Ešte zopár minút zbieram odhodlanie a potom to zrkadlo teda vytiahnem, ešte ho aj utriem a pozriem sa doň. Tak detailnejšie. Nie tak ako inokedy – zbežne a narýchlo.

No zbohom! Bolo mi to treba?! pýtam sa zrkadla, pýtam sa Adriany.

Isteže! Je najvyšší čas začať s tvárovou gymnastikou a aj v šesťdesiatke môžeš vyzerat' na tridsať ako Emka Tekely.

Haha! Ako Emka nebudem vyzerat', ani keby som si dala urobiť plastiku, odsat' tuk a nadsta-viť vlasy.

Pretože ja nemám tie ambície, to sebavedomie, ja som v podstate len obyčajná žena v domácnosti.

Dofrasa!

Mám chuť to hnusné zrkadlo šmariť niekam do kúta, ale jeho črepiny prinášajú vraj nešťastie, a tak sa v ňom teda začnem obzerat' a pripadáam si ako masochistka, lebo ten obraz, čo v ňom vidím, vôbec nepovažujem za estetický, očarujúci či nebudaj zvodný.

To, čo v ňom vidím, je starnúca žena. A ja si musím priznať, že tie svetlé vlasy na sluchách nie sú vyblednuté od slnka, ako som si navrávala, ale sú normálne šedivé.

Musím si priznať, že jemné vrásky už ne-

mám len okolo očí, ale aj okolo úst a dokonca na brade.

A už sa mi, kristepane, črtá aj dvojité ryha medzi obočím!

Sedím pred tým zrkadlom dočista frustrovaná, paralyzovaná, sedím... a celkom som zabudla, že mám ísť do nemocnice.

Celkom som zabudla na Karola, na môjho chorého manžela, lebo moju myseľ kompletne obsadili vrásky, vysušená ochabnutá pleť, šedivé vlasy, celulitída a kilá navyše, ktoré ma robia ešte staršou.

Celkom som zabudla aj na Daniela a svoj erotický sen.

Aspoň na niečo je to starnutie dobré!

Ak som pred chvíľou nemala náladu ísť do nemocnice, tak teraz už vôbec. Najradšej by som ihneď zašla do nejakého salónu, kde by ma okamžite a bezbolestne dali do poriadku. A najlepšie aj zadarmo.

Lebo peniaze na to, aby zo mňa urobili Emku Tekely, som nikdy nemala, nemám a asi mať ani nebudem.

Nepreháňaj zas, Adriana, v prvom rade schudni, ten podbradok ti nesvedčí.

Oh, viem.

Čo tak sa každé ráno prebehnúť?

A napadne ma pes ako minule!

Stále sa len vyhováraš! Priznaj, že si lenivá.

Nie som lenivá, mám iba málo energie.

Ale keď beháš po obchodoch, vtedy máš energie dost!